

CEPHE

SAYI 1

TÜRKİYELİ DEVRİMCİ İŞÇİLER BİRLİĞİ

ŞUBAT 1973

FAŞİZME KARŞI MÜŞTEREK CEPHE Mİ? YOKSA
EMPERYALİZME KARŞI HALK
KURTULUŞ CEPHESİ Mİ?

Faşizm, 12 mart 1971 de Türkiye'de açıkça boy gösterdiğinden bu yana Faşizm'e bakış tarzını belirleyen biri burjuvazinin, diğeri ise işçi sınıfının olan birbirine zıt iki görüşün ortaya çıktığını görüyoruz.

Finans kapitalin oluşturduğu "anar-sistler, teröristler" edebiyatını kullanmasalar bile Faşizmin ne kadar kötü birşey olduğundan bahsedip, 1961 anayasasına dönüşün herşeyi halledeceğini, siyasi davaların askeri mahkemeler tarafından değil de sivil mahkemeler tarafından yürütülmesini, idam cezalarının kaldırılmasını isterler. Bu, burjuvazinin görüşüdür. belli bir gayeye hizmet eder.

Burjuvazi, genellikle Türkiye'nin karanlık taraflarını beyaza boyayıp herşeyi günlük güneşlik göstermek çabası yanı sıra, en radikallerine meselenin sınıfsal muhtevasına dokunmadan faşizme karşı müşterek cephe kurdurur, insanların

genel acıma duygularını istismar etme politikasını takip etmeye zorlar, veya "yaşasın ihtilâlcî kitle çizgisi" çığırta kanlıkları ile hemen yarın Türkiye'de halk savaşı başlayıp, devrim hemencecik gerçekleşecekmiş gibi yayın yaptırır.

Faşizme burjuvazinin görüş açısından bakmak ve onun ön gördüğü politikayı yürütmek yapıcı değil, aksine işçi sınıfını demoralize eden bir taktiktir. Karşı devrimcilerin açmış olduğu savaşta ve faşist terör karşısında ümitsizlik ve kararsızlık gibiduyguların kökleşmesine yol açar. Faşizmin bir kuvvet olduğunu ve devrimci hareketin zafere ulaşamayacağı kanısını güçlendirir. Halkı burjuvazinin sınıf diktatoryasına karşı ideolojik olarak silahlanmadan alakoyar ve korkutur.

Türkiye'deki faşizmi kendisine hareket noktası olarak alan "Faşizme karşı müşterek cephe, Yurtsever birleşik cephe" gibi tasarılar, kuruluşlar ve bunların insanların genel acıma duygularını kışkırtmayı görev edinen politikaları işçi sınıfının dünya görüşünü aksettirmekten çok uzaktır. Çünkü yukarıdaki anlamda müşterek cephe fikrinin ardında, bir bü-

tütün herhangi bir parçasını ele alan, bu parçanın bütünden ayrı olarak bütüne olan ilişkisini göz önüne almadan faşizmin nedenlerini yapısını ve işleyişini inceleyen bir analiz, bir kısır görüş yatar.

İşçi sınıfının dünya görüşü ise, işçi sınıfının, tarihsel gelişim içinde erişmiş olduğu kendi sınıf pozisyonunun yarattığı açıdan sosyal gerçeklerin ve toplumun bir bütün olarak analizini yansıtır. Bu görüş açısı, parçaların birbirine ve bütüne olan ilişkilerini, bütünün gerçek birliğinin kapsamı içinde ele alır. Bu bakımdan faşizmin Türkiye'de açık olarak ortaya çıkışının nedeni, Türkiye'nin kendisinin bir halkasını teşkil ettiği dünya emperyalist sistemine olan ilişkileri açısından analiz edilmelidir. Bu bir dialektik birlik meydana getirir. Ancak bu görüş açısından faşizme karşı mücadele verilebilir. Yoksa, Türk Solu'nun kendilerini Maoist... diye tanımlayan PDA grubunun dediği gibi faşist Sunay-Tağmaç-çinin çetesi⁽¹⁾ hedef gösterile-

(1) Faşist Sunay-Tağmaç-çinin İktidarı-
na Karşı Ortak Mücadele Programı Ocak 1970
İktisat bünyesi

rek faşizme karşı mücadele verilemez. Çetenin isimleri değişir (Sunay-Gürler-Melen diye değişmiştir de) fakat faşist terör yine devam eder ve devam etmektedir de. Gayet doğal olarak Marksizim-Leninizm ve Mao-Tsetung düşüncesini çok iyi kavrayan! PDA grubu izlemiş oldukları politikanın milletler arası ve iç durumun etraflı bir şekilde analizinin sonucu olduğunu iddia etmektedirler.⁽²⁾ Fakat nedense Türkiye'nin emperyalist dünya sisteminin bir halkasını teşkil ettiği, bu milletler arası ve iç durumun etraflı olarak yapılan analizinde unutulmuştur. Dolayısıyla faşizmin Türkiye'de doğuş sebebinin bir takım anarşistlerin ve öfkeli genç aydınların (deyimler PDA'nındır) yürütmüş olduğu terör hareketinin sonucu olarak yeni bir sömürücü grubun, yani Sunay-Tağmaç-Erim çetesinin iktidarı ele alması olarak tanımlanmıştır.⁽³⁾ İşte bu noktadan hareketle de faşizme karşı müşterek cephe (Yurt Sever Birleşik Cephe) politikası

2) Proletarian Revolutionary Aydınlık, Long Live the Revolutionary Mass Line August 1972 S.1

3) Aynı eser S.2

formüle edilmiştir.

Kapitalizmin, emperyalizm aşaması özelliklerinden biri olan sermaye ihracının milli ekonomileri ve bölgeleri bir zincirin halkalarına dönüştürmesi ve bunun ekonomik bir birlik yaratması ve dünyayı birisi "ileri" Kapitalist ülkeler ve diğeri de bu ileri ülkelerin sömürdüğü, baskı altında tuttuğu sömürgeleler ve bağımlı ülkeler olarak bölmesi sonucu, işçi sınıfının dünya görüşü ve onu yansıtan politika, yalnızca belli bir ülkenin o anda erişmiş olduğu sosyo-ekonomik ve politik aşamasından hareketle formüle edilemez.⁽⁴⁾ Emperyalist dünya sistemini bir bütün olarak almak ve onun kapsamı içinde Türkiye ekonomisinin pozisyonunu tesbit edebilmek gereklidir. Emperyalist sistemin üretim anarşisinin sonucu olarak emperyalist sistemde ortaya çıkan her ekonomik kriz Türkiye'nin ekonomisini ve politik yapısını etkiliyecektir.

4) J. Stalin Om Leninsmens Grunder S. 30-32

Milli burjuvazinin Türkiye'de gelişmesinden evvel enternasyonal sermayenin Türkiye'ye sızıp toplumun bütün sınıfsal ilişkilerini ve sınıfsal yapısını alt üst edışı dolayısıyla, milli burjuvazi ileri bir aşama da kendi üretim düzeni ve kendi demokratik kuruluşlarını yaratacak ve koruyacak kuvvetten mahrum edilmiş olduğundan varlığını devam ettirebilmesi için enternasyonal sermaye ve feodal kalıntılar ile işbirliği zorunda bırakılmıştır. Böylece Türkiye'nin ekonomisi finanskapitalin boyunduruğu altında ve onun ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir yapıya dönüştürülmüştür. Dolayısıyla emperyalist sistemin birinci ve ikinci derecedeki metropollerinde ki ekonomik kriz Türkiye'de ki etkisi çok daha etraflı olmaktadır. Emperyalist sistemdeki üretim artış hızının düşmeye başlaması ve emperyalizmin para sisteminin arka arkaya ortaya çıkan krizlerle çalkalanması, doların değerinin dalgalanmaya başlaması ve bunun etkisi altında Türk parasının devalüe edilmesi ve onun arkasından 12 mart 1971 muhtırasının ortaya çıkardığı politik krizin dikkate alınması gereklidir. Buradan hareketle de ileri

kapitalist ülkelerdeki ekonomik kriz ile Türkiye'deki politik kriz ve faşizmin doğuşu arasındaki kanunsal bağıntıyı daha somut olarak görmek mümkündür. Yine buradan hareketle de faşizmin doğuş nedeni, işleyişi ve faşizmin, emperyalizmin etkisi ile doğduğunu ve kapitalizmin zayıflığına delâlet ettiği anlaşılabilir ve görülebilir. Faşizm, dolayısıyla zamanını yitirmiş, durgunlaşmış ve toplumu sarsan krizlerle dolu bir sistemin kanunsal ürünü olmaktadır. Ekonomik hayatın durgunlaşmasıyla Türkiye'de finanskapitalin paniğe kapılması, hakim sınıflar arasındaki gelişmeler, diğer taraftan devrimci hareketin eski düzeni yıkıp politik kuvveti eline geçirecek olgunluk düzeyinde olmaması, küçük burjuva radikallerinin tutarsızlıkları ve oportünislerin ihanetleri yüzünden faşizm, Türkiyede doğmuştur. Bu durumda finans kapital, iktidarı elinde tutabilmek için vereceği hiçbir şey olmadığından faşist idare yolunu seçmiştir.

Böylece finans kapital kendi zenginliğinin, varlığının son olarak dayandığı A.B.D.'nin Türkiye'deki 101 askeri üssü, polis ve ordu vasıtasıyla sınıfsal bir terör hareketine girişmiştir. Küçük burjuva radikalizminin 1961 anayasası

ile yaratmış olduğu burjuvazinin kendi sınıfsal demokratik kuruluşları da bu beyaz terörün kurbanı olmuşlardır. Sonuç olarak ne küçük burjuva radikalizmi, ne faşizme karşı müşterek cephe ve ne de sınıflar arası işbirliğini öngören işçi sınıfını ve kitleleri uyutacak olan bir politika geçerlidir artık.

Faşizme karşı verilecek mücadele emperyalizme karşı verilecek mücadelenin kapsamı içinde yer alır. Bu mücadeleyi yalnız ve yalnız, işçi sınıfının liderliğini ve organizatörlüğünü yaptığı toprak sız ve fakir köylüleri, küçük burjuvazinin radikal kesimini ve yurtsever aydınları kapsamı içine alan, bir halk kurtuluş cephesi yürütülerek zafere ulaştırılabilir. Yalnızca faşizmi hedef tutan bir politika başarıya ulaşsa bileki bir hayaldir, bu kısa ömürlü bir zafere olacaktır. Çünkü daha evvelde belirttiğimiz gibi bugünün türkiyesindeki toplumsal yapı, toplumun kendisine mahsus bir iç gelişimi sonucu oluşmuştur, aksine emperyalist dünya sisteminin işleyen mekanizmasının etkisi altında olduğundan, bu anarşik üretim sisteminin krizleri türkiye ekonomisi üzerinde şiddetle etkisini devam et-

tirecek ve bu da politik ifadesini tekrar faşizmin geri getirilmesinde bulacaktır. Diğer bir deyişle emperyalizme karşı halk kurtuluş cephesinin vereceği mücadele sonucu emperyalist sistem ile bağlar, ilişkiler ve feodal kalıntılar kırılıp, yıkılıp ve tasfiye edilerek işçi-köylü diktatoryası gerçekleştirilmedikçe faşizm tehlikesi her zaman için var olacaktır.

Unutulur
- Dışteki abartılıyor. İçteki güçler hep emperyalizme bağlanıyor. Yerli güçlerin rolü yok sayılıyor.
- Bundan hareketle faşizme karşı mücadele öncelenmiyor. Daha doğrusu bu iki olanağın mücadelesinin birbirinden ayrılmayacağını, birine karşı mücadelenin, aynı zamanda diğerine karşı da mücadele etmeyi zorunlu keldiği, tam olarak anlaşılmalıdır.

TÜRKİYELİ DEVRİMCİLERİN AVRUPADAKİ ÇALIŞMALARI ÜZERİNE

Bu gün, emperyalist sistemin pi-
ramidinin üst tabakasında yer alan ba-
tı avrupa ülkelerinde yediyüzbin Türki-
yeli işçinin varlığı göz önüne alındığın-
da, Türkiyeli devrimcilerin buralarda
vereceği mücadele ve yapacağı çalışmalar
Türkiye'de verilen anti-emperyalist mü-
cadelenin bir parçası ve tamamlayıcısı
olmak zorundadır. Bu bakımdan ilk olarak
Batı avrupa'da gerek Türkiye'li işçileri
ve gerekse Batı Avrupa ülkelerinin işçi
sınıfını hedef tutan, Türkiye'de ki mü-
cadeleyi tanıtmaya yolunda yapılan çalış-
malarda, küçük burjuva radikalizminin
faşizm hakkında ki propagandasının yay-
dığı ümitsizlik ve yılgınlığa karşı, iş-
çi sınıfının devrimci dünya görüşünü ve
onun gelecek için olan tarihi iyimserli-
ğini hareket noktası olarak alan bir
propaganda ile ortaya çıkmak gerekmektedir.
Her türlü faşist baskı ve teröre
karşı bu gün Türkiye'de her ne kadar
spontan olsa bile çeşitli grupların yi-
gitçe vermiş olduğu mücadele işçi sını-
fının bu tarihi iyimserliğini kuvvetlen-

direcek örnekler olarak ortaya konulma-
lıdır.

İkinci olarak, burjuvazinin propa-
gandasına gerçeklerle karşı çıkılmalıdır.
Fakat bu gerçekler Yurtsever Birleşik
Cephenin dediği şekilde işçi düşmanları-
nı (işçi simsarları, patron uşağı, tercü-
manlar, exportlar, uçak şirketleri) bulup
teker teker teşhir ederek⁽¹⁾ ortaya kon-
maz. Zaten bunlar ortadadır. Herkez bu
işçi düşmanlarını tanır. Bu bakımdan Yurt-
sever Birleşik Cephenin zehir hafiyeliği-
ne ihtiyaç yoktur. Bunları teşhir etmek-
lede onlara karşı mücadele verilip işçi-
ler birleştirilemez. Ortada başka bir
alternatif olmayışından ötürü işçilerin
bu işçi düşmanları ile olan ekonomik iliş-
kileri devam edecektir işçi simsarları
patron uşağı tercümanlar, exportlar v.b.
ile emperyalizm arasındaki bağıntıyı or-
taya koyabilmek ve bunların dünya emper-
yalist sisteminin bir yan ürünü olduğunu
göstererek, işçi düşmanlarına karşı ve-
rilecek mücadelenin ancak, emperyalizme
karşı verilecek mücadelenin kapsamında
yer alabileceğini gösterebilmek gerekir.
Gerçekleri ortaya koymak ise, Türkiye'de

(1) Yurtsever Birleşik Cephe Ortak
Mücadele Programı s.17

ki sermaye ile Türkiye dışındaki (U.S.A. Batı Almanya, Belçika, İsveç v.b.) sermayenin birbiri ile olan ilişkilerini göstermektedir. Türkiye'nin herhangi bir köşesinden kalkıp, Almanya'da Köln şehrinde, Fort fabrikasında çalışan bir Türkiye'li işçinin ve orada sömürülmesinin herhangi bir tesadüfün eseri olmadığı ortaya çıkacaktır. Çünkü bu göçün sebebi kişinin salt kişisel kararı değildir. Bu emperyalizm diye isimlendirdiğimiz, Batı Avrupa'ya da, Türkiye'yi de kapsayan evrensel bir sistemin belli kanunlara bağlı kuvvetlerinin işleyişinin sonucudur. Hangi ülke işçi ihraç eder, hangi ülke işçi ithal eder kapitalizmin farklı gelişim derecesine ve emperyalist sistemdeki çelişkilere bağlı olan bir husustur. Gerçek olarak, ancak bunlar ortaya konulabilir ve bu gerçekler mücadelenin hedefini gösterebilir.

Yurtsever Birleşik Cephe Türkiye'li işçi kitlelerinin acil talepleri olan eşit işe eşit ücret, turist işçilere oturma ve çalışma izninin verilmesi, kaçak işçi bürolarının kapatılması, yabancı işçi olarak horlanmamak, iyi mesken, v.b. gibi talepleri savunacağını ve bu ta-

lepler arkasında Türkiye'li işçilerin birliğini fabrika fabrika, şehir şehir ülke ülke, adım adım gerçekleştireceğini söylemektedir. (2) Yurtsever Birleşik Cephe bununlada yetinmemektedir. Bu mücadele içinde de Yurtsever Birleşik Cephe ısrarla kitlelere faşizmi teşhir edecek, faşizmin yıkılışını, kitlelerin kurtuluşunu gerçekleştireceğini gösterecektir. (3) gibi taleplerin savunulduğunu yapan Batı Avrupa'da ki kiliselere, hayır cemiyetlerine yardımcı olarak, Marxist-Leninist bir örgüt olduğunu iddia eden Y.B.C., emperyalist sistemin çerçevesi içinde ve emperyalist sistemin kılına dokumadan aynı talepleri savunacaktır. Yurtsever Birleşik Cephenin hayır cemiyetlerinden, kiliselerden tek farkı işçilerin acil taleplerinin savunulması sırasında, faşizmi ısrarla işçilere tanıtmaları ve onun yıkılışını kitlelerin kurtuluşunu gerçekleştireceğini göstermek çabasıdır. Batı Avrupa'da her ne kadar üretimdeki düşüklüğe paralel olarak faşizan eğilimler art-

2) Y.B.C. Ortak Mücadele Programı s.18

3) Aynı eser s.19

makta ise de, hali hazırda burjuvazinin kendi sınıfsal demokratik kuruluşları bu ülkelerin kendi vatandaşları için işler durumunda olduğundan, Y.B.C. nin yıkacağı faşizm, Türkiye'deki faşizm olarak anlaşılmaktadır. Batı Avrupa'da verileceği vaad edilen ekonomik mücadele ile Türkiye de faşizmi yıkmak arasındaki bağıntıyı kurmakta bir hayli güçtür. Böyle yer ve zaman kavramlarından vaksun bir mücadele stratejisi ve taktiği ile Türkiye'de ki faşist rejim yıkılmaz. Bunun dışında, faşizm finanskapitalin bir diktatoryası olduğundan, hedef emperyalizmdir. Türkiye'nin emperyalist sistemle olan bağları koparılıp işçi-köylü diktatoryası kurulmadıkça faşizmin kitleler üzerindeki terörü ekonomik barometreye bağlı olarak artacak veya azalacaktır.

Yok sayet Y.B.C. nin hedefi olarak Batı Avrupa'da artan faşizan eğilimler ve buradaki yabancı işçilere yapılan baskı gösterilmişse, gene mücadele stratejisi ve taktikleri Marxist-Leninist olmaktan uzaktır. Çünkü hedef olarak bu gösterilemez. Hedef emperyalizmdir. Diğer taraftan Türkiye'li işçileri örgütleyerek ve Türkiye'li işçiler için

ekonomik mücadele vermeğe çalışmak yeni bir Bund yaratmak demektir.

Bütün bunların dışında Batı Avrupa'da çalışan Türkiye'li işçilerin ilk çelişkileri Türkiye'de ki faşizmle değildir. Türkiye'li işçilerin ilk çelişkileri üretim ilişkileri ele alındığında Batı Avrupa'da ki sermaye ile olan çelişkilerdir. Türkiye'li işçilerin Türkiye ile olan ilişkileri şu anda ailevi ve hukuki ilişkileridir. Bu yüzden Türkiye li devrimcilerin Avrupa'da ki devrimci çalışma tarzı ve stratejisi Türkiye'de ki sermaye ile Türkiye dışında ki sermayenin birbirleriyle olan ilişkileri açısından ele alınmalıdır. Bu ilişkiler ise, Türkiye'de emperyalizme karşı girilen mücadele ile diğer varı-sömürge ve bağımlı ülke halklarının emperyalizme karşı mücadelesi ve ileri kapitalist ülkelerde ki işçi sınıfının devrimci mücadelesi arasında ki gerekli ve kaçınılmaz olan bağıntıyı gösterir. Bu bakımdan Türkiye'li devrimciler bir taraftan Türkiye'de ki anti-emperyalist mücadeleye destek olurlarken, diğer taraftan da Türkiye'li işçilerin buldukları ülkelerde ki işçi sınıfının devrimci mücadelesinin içinde yer

almasını sağlayacak çalışmalara girişmeleri gerekir. Bundan beklenecek fayda çok yönlüdür. İlk olarak Türkiye'de ki mücadele emperyalizmin boyunduruğuna karşı yönelmiştir. Dolayısı ile Türkiye'li işçilerin buldukları ülkelerdeki işçilerle beraber verebileceği mücadele emperyalizmi içten yıpratmağa yol açacağı için Türkiye'deki mücadeleye vasıtalı olarak yardım edecektir. İkinci olarak Türkiye'li işçilerin daha yüksek idolejik bilinç seviyesine erişmesini sağlayacaktır. Gerek kendi arzusu ile gerekse ekonomik ve politik faktörlerin zorlaması sonucu Türkiye'ye dönecek olan belli bir ideolojik olgunluğa sahip işçilerin Türkiye'deki mücadeleye katkısı çok büyük olacaktır. Üçüncü olarak burjuva hümanizmi yerine gerçek enternasyonal proleter devrimci bir dayanışmayı gerçekleştirecektir.